

Sygn. akt II Ka 724/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2017 r.

sprawy **A. S. (1)**

obwinionego z art. 124 §1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 12 października 2016 r. sygn. akt VII W 532/16

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę oskarżonego A. S. (1) przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 724/16

UZASADNIENIE

A. S. (1) obwiniony był o to, że w dniu 21 marca 2016r. w godz. 9.00-10.00 w m. (...), dokonał uszkodzenia mienia poprzez wycięcie elementów ogrodzenia metalowego o wartości około 250 złotych na szkodę p. Z. L.,

tj. o czyn z art. 124 § 1 kw.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 12 października 2016r. obwinionego A. S. (1) uniewinnił od dokonania zarzucanego mu czynu; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. S. (2) 442,80 zł tytułem kosztów obrony sprawowanej z urzędu na rzecz obwinionego; kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Na podstawie art. 109 § 1 kpw w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a mianowicie art. 4 kpk, 7 kpk, 410 kpk polegającą na niewłaściwej, nieobiektywnej ocenie dowodów, wykraczającej poza ramy ich swobodnej oceny, w szczególności bezpodstawnym obdarzeniem wiarą zeznań świadka A. W. oraz obwinionego A. S. (1), które to są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, są wewnętrznie sprzeczne, a ponadto z innym materiałem dowodowym w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonego Z. L.,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że obwiniony A. S. (1) nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności zeznania pokrzywdzonego, świadczą o sprawstwie obwinionego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego uniewinnienia,

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż w sprawie brak jest obiektywnych dowodów na to, że to A. S. (1) dokonał szkody oraz, że brak jest możliwości ustalenia, czy jego zamiarem było spowodowanie szkody, podczas gdy wykroczenie to można popełnić również w zamiarze ewentualnym.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi i instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Odwoławczego nie można odmówić słuszności apelującemu co do jego twierdzenia iż Sąd pomimo wątpliwości co do osoby sprawcy nie podjął żadnej próby wnikliwego wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności popełnienia tego czynu.

Jakkolwiek w myśl art. 366 §1 kpk w zw. z art. 70 §5 kpw to na przewodniczącym rozprawy spoczywa obowiązek kierowania rozprawą i czuwanie nad prawidłowym jej przebiegiem bacząc, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, to jednak oczywistym jest fakt, że również strony procesowe, a w szczególności oskarżyciele powinni przedstawiać sądowi dowody, bądź wnioski dowodowe, które uzasadniały tezę oskarżenia. W tej konkretnej sprawie ani Z. L. – jako oskarżyciel posiłkowy, ani jego pełnomocnik nie zgłaszali żadnych wniosków dowodowych na poparcie swoich twierdzeń co do popełnienia przez obwinionego zarzucanego mu wykroczenia. Znamiennym jest, że Z. L. odmówił nawet wskazania osoby, która poinformowała go o uszkodzeniu przedmiotowego płotu przez wycięcie elementów metalowego ogrodzenia. Takiego dowodu, nie zgłosił też na rozprawie mimo zmiany treści wyjaśnień złożonych przez obwinionego A. S. (1) i złożenia zeznań przez jego córkę E. W., która przyznała się do popełnienia tego czynu. Dopiero na rozprawie odwoławczej przedstawił fotografię przedstawiającą obwinionego i jego syna – stojących przy płocie ustawionym przy schodach domu. Sąd Rejonowy przy tak niepełnym materiale dowodowym uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia uznając, iż zachodzą wątpliwości czyją własność stanowił ten płot tj. kto go postawił, a także czy istotnie jego demontażu dokonała A. W., czy obwiniony, nie starając się jednak wyjaśnić tych wątpliwości. Przede wszystkim nie przesłuchano osób zamieszkujących w drewnianym domu, przy którym stał przedmiotowy płot, ani nie przesłuchano najbliższych sąsiadów A. S. (1) na okoliczność kto pierwotnie postawił to ogrodzenie. Z zeznań świadka A. W. wynika, że w czasie demontowania płotu przez nią i jej brata, obwiniony przebywał w pracy. Sąd nie sprawdził tej okoliczności. A. W. twierdziła też, że świadkami, iż to ona demontowała płot byli pracownicy pracujący przy rozbudowie domu jej ojca. Tych świadków także sąd nie ustalił i nie przesłuchał, podobnie jak osoby, która informowała Z. L. o tym wykroczeniu.

Wobec powyższych okoliczności Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok uchylił i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu tej sprawy Sąd w drodze przesłuchania wyżej wskazanych osób oraz synów obwinionego ustali czyją własność stanowił przedmiotowy płot, kto, kiedy i w jakim celu dokonał jego uszkodzenia, a także, czy takie działanie wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 124 §1 kw. Dopiero wyjaśnienie tych wszystkich okoliczności pozwoli sądowi na wydanie prawidłowego stanu faktycznego w tej sprawie i w konsekwencji na wydanie prawidłowego i sprawiedliwego wyroku.

Niemożliwość rozstrzygnięcia wątpliwości, o których mowa w art. 8 kpw w zw. z art. 5 §2 kpk może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd wyczerpie wszystkie możliwości dowodowe i mimo to wątpliwości tych nie jest w stanie rozstrzygnąć. W niniejszej sprawie Sąd I instancji nie podjął jednak żadnych czynności, które zmierzałyby do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności w sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 §1 i 2 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw orzekł jak w wyroku.